

SAMOBORSKI LIST

— Glasilo za lokalne interese. —

God. XIII.

U Samoboru, 15. travnja 1918.

Br. 8.

„Samoborski List“ izlazi svakog 1. i 15. u mjesecu. — PRETPLATA za pol godišne za domaću K 3-50, vanjske K 5-50, a lacemstvo

Uprava i uredništvo nalazi se
TRG LEOPOLDA SALVATORA br. 3
(stara 2. šk.)

ODLAGE prema upravi prema oglasima. Za
oglas, koji se više puta svježava, daje se
smanjen popust. Rukopisi se ne vraćaju.

Naše tržne prilike.

Naše tržne prilike postaju od dana na dan sve nesomnijivije. Na naš trg dolazi sve manje živinskih artikala, a one šteta, što se pojavi na tržištu s mišječim i drugim proizvodima najjeftinije cijene, koliko ih je god volja, jer znadu, da će sve prodati i da nema konkurencije. Tako su na sajmu od 20 ožujka prodavale litru mlijeka sa 5 K, a jednu mjericu skorupa sa K 1.40.

A da li baš tako mora biti kako jest? Nipošto! Naša sela, što se nalaze u blizini Samobora produciraju toliko, da mogu opskrbiti čitav Samobor. No ta sela gravitiraju u Zagreb. Naše sejakinje željelo Zagreba, njegovih izloga i dućana, štekakovih šarenih vrpca ili pantlika, jedva čekaju jutro, da ih „samoborec“ odnese u grad, a viak je formalno zatrpan košarama.

To je pojava, koja utječe na naše tržište i koja diže cijene na našem trgu. Može li se to zapriječiti? Ako grad Zagreb ima pravo, da ne prepusta životnih namirnica u Samobor i drugamo, jer se boji pravom, da bi njemu pošao, valjda će i Samobor imati jednako pravo?

U tom pogledu trebalo bi da i naše zastupstvo stvori zaključak, pak ako ustreba, podje i deputacija zem. vladi, obrazloživši, kako teške prilike proživljuje samoborsko pučanstvo usljed toga, što mora mirno gledati, kako nam se odvozi danomice živež, kojega mi sami kruto trebamo.

Drugi je uzrok pokupijvanju, što svake nedjelje dolaze zagreplani, pokupuju živež i štave ga torbake odnose u Zagreb.

ANDRIJA MILCINOVIĆ:

Naš učitelj.)

(Djelka uspomena.)

Ne mislim Preradovića kao učitelja našega, nego našega pravoga učitelja, pokojnoga Ferda Hrišića, koji je postije bio ravnatelj više pučke ili građanske škole u rodnom mjestu našem, a gdje sam se njega baš znao zato, jer nas je on prvi upoznao s Preradovićem „Putašom“. Već prije njega imao naš učitelj, u našoj pučkoj školi u drugom, trećem i četvrtom razredu (u prvom smo imali učitelja), koji je volio pjesme, premda je ovaj prvi nije (to se ustalom mislilo i ni za toga ne može pouzdano reći) odno držao ni jednu knjigu. Antun Šušter, Samoborac, volio je život, ali je on otišao i

) Pomeni naš bježavali Andrija Milcinović napisao je za Preradovićev broj Omladine (isto se sređuje) ovaj list i samlajivi članak, koji prenosi već s toga razloga, što sam plus imao uspomeno na dva oveja učitelja u školi, oboje rodom samoborska. Ured.

No uz ove strane, pomazu nam do skupoće i domači pretrci. Svatko ih pozna i nitko se ne miče, da ih pouči, kako je njihova robota nedopustiva. Ti ljudi pokupuju do česa dodju, pune si džepove i pokazuju hujeđarke, Jo kojih se ne lak našin dođu i zaslužili ih na naš račun.

No i tim nijesmo iscrpili uzroke. Ima općinara, koji ovdje pokupijuju šteta, pošaju svojoj rodbini u Zagreb. Nije onda ni čudo, gdje nam cijena mlijeku sveudilj raste, kad se goleme kante danomice odvažaju u Zagreb.

Neki prepriči ipak moraju i za Samobor vrijediti. Prepustiti dalje svakome da: radi što hoće, osvetilo bi se ljuto na našim djepovima a i želucima.

Naša policija koja sve to zna što i mi glede ovakvih pretrija, a možda i više, ne smije da skrivenih ruku gleda, kako se živež odnaša s trg. Ako je to dosle bivalo ne smije više u buduću.

Izače će nam trg sasvim opustiti, a tamo će moći kupovati samo oni, koji su si za vrijeme rata natrpali budjelare, dok će ostali morati formalno gladovati.

Ne tko, nego što . .

Domaće vijesti.

Milodari. Za kip Marijina derovali su: g. dr. Stjepan pl. Orešković ml. 50 K; Za kapelu sv. Jurja: ubitelj Presečki 50 K, obitelj Čehulić 94 K, g. Mijo Novak za g. Porodna Juraja 5 K, teti za kapelu sv. Mihajla 5 K. — Plemenitim darovateljima izasuje župni ured toplu hvalu.

nikada toga neću zaboraviti, kako sam je jednom, to je bilo u četvrtom razredu, u ljeto postije pedna, čitao je jednu knjigu (postije mnogo godina sam premda, da je to bila Tomićeva Slikotika) Senoim „Kugla kuga“. On je to nama samo njegovo prečitao, ne upuštajući se ni u kakova tumačenja. Bio sam je namo obožao, da će nam čitati njegove pjesme, ako budemo dobri i čuda je čitao Preradovića ih je obožavao, ali je meni ostala najbolje u pameti „Kugla kuga“. I uvijek mi je drago, kad se toga sjetim.

Kad sam prošao u građansku ili višu pučku školu, bio sam je učiteljom hrvatskoga jezika i opet Samoborac, već spomenuti Hrišić. Nije on bio učitelj hrvatskoga. Nešto mi oprost njegova sjena (a meni se čini da bi, jer on je uvijek i sa života bio tako dobar) ali meni se čini, da bi njega tebe doveo u neprijatelja s ocmi boještvinim pravima i zakonima hrvatskoga jezika. I ako je mnogo putovao po svetu, prihvaćajući razne tehnološke inženjere, nauke i poslovanje (iako je o tome i jednu knjigu „Naš domaći obrt“),

Godišnjica hrvatske davorije. 27 siječnja o. g. navršilo su se 83 godina, otkako se u hrvatskom kazalištu u Zagrebu prviput pjevala Gaj-Livadićeva davorija: „Još Hrvatska nij' propala.“ Bilo je to godine 1835. — Kako je poznato, kolijevka je ove pjesme Samobor. I njenim glasovornom, slavni Ferdo Livadić, našao je u Samoboru svoje poljedanje počivališta.

Položio ispit na tehniči. Milan pl. Kiepač, sin velikog župana i sl. M. pl. Kiepača dovršio je prošlog mjeseca našu na visokoj tehniči u Charlottenburgu, te položio ispit za dipl. inženjera elektro-tehničkej struci.

Imenovanje Vilka Popovića. Ravn. učitelj u Zagrebu, g. Vilko Popović imenovan je školskim nadzornikom županije zagrebačke. Radujemo se ovom imenovanju, jer poznamo g. Popovića kao napredna učitelja i čestita rođinjaka. Ne mi čemo ovom zgodom još nešto izdati. Kad se jednih ferija u Samoboru radilo o osnutku „Samoborskog Lista“, Popović je baš u to vrijeme boravio u Samoboru na ljetovanju. On je kod toga namu žive sudjelovao. A poslušio nam je i svojim savjetima, jer je imao otprije prakse s provincijalnim novinama. Kad je izišao prvi broj novoosnovana lista, donesen je na čelu članak: „Što hoćemo?“ Taj prvi naš uvodnik napisao je Vilko Popović. — Čestitamo mu od srca zažeti, da će on i u svome novom položaju služiti našem školstvu usdiguta srca!

Dan ratne sređadi. Bogodovolno odio kr. zem. vjaoe odredio je na samolbu nije se on nikada upuštao u filozofija, pa ni pravopisne rasprave.

Ali zato je ipak veći od svega srca hrvatsku kajševnost. Oni odneme u čitanci on je sačinjavao različitim svojim doživljajima i opazkama tako, da je sat iz hrvatskoga vanda bio najgodniji sat. I gdje on ove nije našao agode da nam ispriča koji doživljava i puta po Hercegovini, Crnoj Gori, Turckoj Bugarskoj kamo je pratio oima slavskog voetršca Nikole Šipua. Kako su ih dočekali u kojoj kući, kako su ih čestili, kakovi običaji vladaju u kojem kraju, sve smo mi to čuli pod hrvatskim zastom. Jedared tako došlo on i rekao, da čemo „danas uoči“ pjesmu „Putaš“ od Petra Preradovića. Došlo je: „od našeg Prerada“. Najprije nas je pitalo, jesmo li već čitali tu pjesmu u našim školama. Gotovo svi smo viknuli da nismo, jer svi smo smislili, da će čitati biti veći, ako rekomo, da nismo, nego da jesmo. On nas je kao svakiput u ovakvoj zgodu malo prebrzo, ali smo se na lica vidjelo, da mi je u tom čuo zapravo drago, što će nam moći govoriti

„Središnjeg smajljakog odbora za zaštitu porodica mobilisovanih i u ratu poginulih vojnika iz kraljevina Hrvatske i Slavonije“, da dan 21 travnja 1918. bude „dan ratne siročadi“. Na taj dan se imadu kod svih nižih i viših pučkih škola i ženskih stručnih šegrtskih škola, zatim kod srednjih i njima sličnih škola kraljevine Hrvatske i Slavonije sabirati dobrovoljni novčani primosi za ratnu siročad. Iz službe božje imade se školska mladež obratiti u školi, gdje će joj se protumačiti plemenitost toga nastojanja i iskreni smaganost žrtve palih junaka. Naređuje vladina naredba, da valja istaći, kako je ma i jedan od srca darovani filit znak poštovanja spram uspemene na poginule branitelje kralja i domovine, a gdje god prilike dopuštaju, imadu škole na taj dan prirediti ne malu ulazinu javne školske produkcije s pjevanjem, deklamovanjem, predstavama, gimnastičkim igrama itd. S pouzdanjem se očekuje, da će učiteljske i školske mladež, a sa njih i svi valjani domoljubi poduprijeti nastojanje namijenjeno zaštiti sirota, koje su na ratnim poljanama izgubili svoje hranitelje.

† Resika Milaković rođ. Jakopac. Nabrega domoćica i odličnoga književnika prof. Milakovića stigla je teška i črna tuga. Umrila mu je dobra i draga žena Resika, s kojom je savio bio toplo obiteljsko gnijezdo i koja je bila sreća njegova života, radost i ponos njegova doma. Čestita supruga, bila je i brižna, nada sve požrtvovna mati svojih sineva, od kojih se zalazi i vica još danas u ruskoje zarobljeništvu. Njezina ljubav, nježni osjećaji daše bili su povodom mnogoj srdačnoj pjesmi i lispome stihu, što je nikad u srcu pjesnikovu, i koji je, stavljena na papir, razdragao mnogu dušu, što čezne za toplinom i iskrenošću. — Sva brižljiva nastojanja suprugova, da s milu ženu otme neumitnoj smrti, bila su uzaludna. Ni znajući ni liječnička vještina nijesu je mogli spasiti, pa je tako u Wienu kamo je pošla na operaciju — našla dne 10. travnja svoju prezamu smert. Prevezena je u svoj zavičaj, u Samobor, da na rodjenome tlu nadje posljednje poštivaštvo.

Još nam je istaći, da je pokojnica bila vrlo redeljupka, pa je bila svagdje medju prvima, gdje god se radilo o domovinskoj i narodnoj stvari. Godine 1916. proslavili su suprugi Milaković dvadeset i petu godišnjicu vječanja s vedrim spominjanima na sreću prošlih dana postaćenih medjusubnom ljubaviju

o nekomu novom. Usto je od nekoga u prvoj knjizi knjigu, sjao se sto i rekao: „Sada će vam je najprije je pročitati“. Slušali smo pažljivo, nismo ni gledali u naše knjige, a kada je otključao došao do onoga mjesta, gdje stara otporija putnik, jer da nema sišta i što ima, treba njeznoj djeći ostati, njegov je glas zadirkao, tako ljepo zadirkao, da smo svi osjetili, kako ovo nije obična pjesma. Kada je dočita pjesmu, onda je počeo s tumačenjem. Nije nam govorio odmah o simboličnom značenju Putnika, nego o životu Preradovića, o tome, kako se rodio u seljačkoj kući, kako se ga poslali na visoke škole daleko od kuće, u tuđi kraj, medju tuđe ljude, kako se ga tamo učili hebrejsmu i kako se je, kad je sve to naučio, kad se je već kroz teške duge godine, zaboravio svoj rodni kraj, zaštitu majke. I onda on koda, putuje, ide, već je suskao, oko njega je svađa mračno, pušta, a „v, star brije se snježnog brda, a tuđincu siromahu“. . . Onda opet mješe i pomislil: samo da ni je doći doći, već ne mogu dalje i tamo dođ. vi čno. Ova stara ga ne primi, očara ga. Kako smo

i razumijevanjem. — Rastućom suprugu i djeci naše iskreno i duboko osjećano saosjećanje. Njihovu tugu dijele svi, koji su poznavali blagu pokojnicu i njene rijeke vrline. — Pokoj vječni daruj joj Gospodaj!

Hrv. učiteljska štedna-predujama zadruga održala je pred Ukre svoju glavnu skupštinu, pa je na ovoj sabrani predsjednikom g. Stjepko Dabeljak, učitelj u Obrtnoj školi.

Darovi. Na dan sv. Josipa bio je u Samoboru gosp. Juraj Poređna, trgovac iz Jaske, rođeni Samoborac, te je g. Miji Novaku za razee dobrotvorne svrhe ostavio svotu od 160 K. Ugledali se u ovaj plemeniti čin g. Poređna i drugi naši umučnici.

Za ploču palim sameborcima darovao je g. Juraj Poređna iz Jaske 5 K

Gosp. Vodopivec Alois darovao je u istu svrhu 10 kruna,

Za kip Majke Božje darovao je g. Alois Vodopivec, gostioničar u Zagrebu 3 kruna.

Ljetno vrijeme. Današnjim je danom t. j. 15. travnja u 2 sata u jutro započelo ljetno vrijeme. Dakle u 2 sata pomaknuti su satovi za jedan sat naprijed.

Szumeyerova zaklada. Istas vrhu dobrovoljnih doprimosa za Szumeyerovu zakladu invalidnim domobranskim časnicima te udovicama i sirotama istih. Sahajpio Ivan Kera redarstveni povjerenik. Darovale p. n. gr. Petar bar. Lepel 60 K, Mijo Bagadar 50 K, Anton Filipic 30 K, Martin Scher 30 K, Isidor Bressauer 20 K, Barunica Alinoch 10 K, Mavro Neuman 10 K, Ante Pihlin 10 K. Ukupno 220 K.

Samoborska štediona. Prigodom glavne skupštine darovala je ova štediona: Vatrogasnom društvu 50 K, Društvu za popeljavanje Samobora 50 K, Hrv. pjev. društvu „Jeki“ 25 K, Hrv. Sokola 25 K, Radničkom društvu 25 K, Veteranskom društvu 25 K, Pučkoj čitaonici 25 K, Gospodarskoj podružnici 50 K, Društvu Ćirila i Metoda 25 K i Društvu Sv. Vida 25 K.

Neka bude ovoj štedoni na tom plemenitom daru svaka čast i hvala!

† Mijo Juratović. Ovaj je umro u srijedu u dubokoj starosti od 90 godina građanin i posjednik, te remenski obrtnik Mijo Juratović. Uživao je glas čestita čovjeka, te sa simpatijama susrećan u našem građanskom društvu, u koje se on — dok

ni svi zamrzili te stariću sa svom, staračkom rukom! A gde, to je bila — njegova majka, koja njega nije prepoznala i koja on nije prepoznao. On je već zaboravio, kakav je njegov rodni kraj, sve je zaboravio, dok je bio u tuđem svijetu, a i ona nije mogla znati koliko se on promjenio, i bio je mrak, pa se nije moglo mnoge ni vidjeti. I onda studen, a ona je pružila same glavu kroz gornji dio vrata. To je bila onakova seljačka kuća a vratima od drve (geraje i deanje) polovice. A može biti mu i nije otvorena vrata, nego samo prozorić, onakav mali, kakav je na seljačkim kućama, te samo provirila, pomislila glavu, da ga nije mogla ni vidjeti, ni on nju.

I tako je on morao otići, jer se nju prepoznati. I lutao je dalje po onoj pustini, šiban onim ledenim vjetrom, a kada je po i kada je umroo, onda je samo rekao ove riječi: „U trom polju“. . .

Kako je to gorak! . . .

Sjećam se, i ako nismo svi venili one prave vidljive ose, ali nam je brina bilo do plaša, a mnogi su se samo osjećali, jer su

ga nije starost odijelila od javnoga života — rado svraćao. U pokojniku oplakuje opć. liječnik dr. Mijo Juratović svog dragoga oca, a jednako i gdje. Fanika i Resika Juratović. — Pokojniku vjetui mir, a rastućoj rodbini naše sautešće!

Prof. Josip Milaković u Beču. Naš domoćica i hrv. pjesnik, Josip Milaković, javio nam se dopisanom iz Wienu. Onamo je odveo svoju bolesnu gospodju suprugu na tešku operaciju. No putem ga je osamo stigla nesreća. Neki lopev ukrao mu gotovinu od 3.100 K.

Darovi. Gosp. Mije Novak predao je u ime gosp. Jurja Poređna iz Jastrebarskoga 10 K za siromažnu školsku djecu sameborcu. Gosp. Josip Meinić darovao je školi zbirku risar. predložaka. Darovateljima zahvaljuje uprava škole.

Naš stari grad. Ruši se lagano i sjegurno. Gine i nestaje ga! Dolazim šćiće, da ga još vidim i svaki puta nazijem na nove ruševine. Prama lidove nekadanje lijepe kapelice, prekrivao je još prije kratkog vremena, jedan mali svod, a za sada se i taj srušio. Promotorja izpod kapelice u kojoj je bio muzej propada, a zlobne ruke dolaze, da trgaju i uništavaju ono malo što je još ostalo. Na podu kča provaljanje stakla, a potraj njih oni lijepi kameni stupovi, koji su nekod rješili one hodnike i prolaze.

Vrata potrpjana, glas u velikoj četverouglastoj kuli otvoren i sve je izložano kili i nevremenu, samo da čim prije bude potpuna ruševina. Tako će pomalo nestati svega, a naš ubavi Samobor, izgubit će jednu neprocjenivu ljepotu.

Zar nikoga više neima u Samoboru, koji bi se malo zauzeo, da se spasi što se još spasiti može?

Gini, gini, starče naš, a naše potomstvo proklinjati će naš nemar, i nebrigu, jer smo skrivili propast tvoju.

Jedan šetalc.

Nabava škroba. Trgovačkoj i obrtničkoj komori zagrebačkoj uspjeio je osigurati predobježno 10000 kg pšeničnoga škroba, koji će se razdijeliti medju industrijaka i obrtna poduzeta u Hrvatskoj i Slavoniji, a ostatak staviti u promet putem redovite trgovine u gradovima, sve uz maksimalnu cijenu koja će se naknadao objaviti. Interesanti, koji reflektiraju na škrob, neka to najkasnije do 20. t. mj. pišemne propše svojoj nadležnoj komori. Industrijaka i obrtna poduzeta valja

drugoj strani, u istoj sobi sjedilo su dvojica, a tko bi zaplakao pred dvojčicima?!

Ali on se nije sudio. Razmislilo se i malo se kao ljutito ogledavao, stidno cvrkot brižno ga, kao bajagi zamagilo mu se, ali je princeno pokušao rubat i t. ošma. . .

Drag je bio naš učitelj, prvi naš učitelj hrvatskog jezika, hrvatske književnosti, Furdo Hrdaić, Samoborac. Kao da ga vidim onda. Oni su s trebljenjem a preko njega stali krase, kroše noge, veće debelo rubat, glavu četverouglasta i podbrankom, malim ovalnog nos, dobrotudne plave oči, šuti brkovi, bez brade i bosa se pjevali duge i šušljane uvla. Samoborac. Sve, što sam postio bio i što e Preradovića, nije moglo šušljati govora ona prva stika, koju mi je dao prvi naš učitelj o njemu. I kad sam vidio spomenik generala, onda to nije bio on, onaj mal, onaj naš Preradović. A kad sam vidio sliku njegova rodnog doma, onda se os uspomenu u malom obnovljaju.

I ja sam se i opet sjetio svega prvoga učitelja.

da označe količinu svoje mjesečne potrebitine, dočim će se od trgovaca uzeti u obzir samo oni iz gradova, te im prema raspoloživim zalihama doznačiti jednaka količina. Zagrebački trgovci ne trebaju se prijavljivati, jer će se škrob samo većima doznačiti, Riba će se odpremati iz Zagreba po komisi onaru ovdajšnje komore.

30. travnja, na dan smrti hrvatskih velikana **Črničkog i Frankopana** koji su izgubili život za slobodu domovine, bit će zadužice u župnoj crkvi u 9 sati u jutro. Poziva se rodoljubno građanstvo, da proslavi taj dan i prisustvuje zadužicama, da se oduži tim našim velikanom i molit Gospoda za slobodu Hrvatske.

Naše poštanske prilike postaju danomice sve nesnošljivije. Dok smo prije dobijali poštu dvaputa dnevno, isto večerom i ujutro, sad kao da smo se udaljili od Zagreba za 100 km. Pošta dolazi tek je dno isto me, kako bi tko mislio, prije podne, već oko 4 sata poslije podne. Ako se ne raznese isti dan — kako je to od veće česti slučaj — imamo čast, da tek drugi dan dobijemo pismo, što je u Zagrebu predano prije 2 ili 3 dana. Kolika je to neprilika, pogotovu sa novinama, koje smo prije primali ujutro, to je svakomu jasno.

Molimo si, poštansko i bezobjavno ravnateljstvo, da učini reda. Jednostrane informacije ne valja slušati; treba čuti i drugo zvono, a to je glas svih samoboraca. Dok vlak kreće iz Zagreba u 8 s. 05 č., a dolazi i uveče k nama, zar onda prometne prilike smetaju — kako netko reče — da ne može k nama pošta, no poslije podne? Baš nas zanima, koje su to prometne prilike? Zar vlak ili konj, što vozi poštu od samoborskoga kolodvora. Nema prometnih prilika koje bi smetale, nego ovako dolazanje pošte, to su prometne neprilike, koje su nam već svima doziogrdule.

† **Stjepan Kosić**. Dne 5. o. mj. povratio se je kući iz ruskog zarobljenštva Stjepan Kosić, ali je donio sobom i klicu teške bolesti, kojoj je u srijedu 10. o. mj. podlegao. Kosicu bijaše tek 21. godina. Uoči vađen je g. 1916. i to k domaćoj 53. pukovnji s kojom je pošao na rusko ratište. Sprovod bio mu je u četvrtak 11. o. mj. — Laska zemlja mladomu junaku!

Čudnovati izbornici. „Zabavnik“ donosi u posljednjem broju ovu zgodnu noticu: Dne je još Ormsby uo mlado mjesto, a ne venka engleska iosa kao danas, provadjao se tamo izbor građanačelnika na sljedeći čvoni način. Kandidate bi odveli u općinsku školu, tamo bi im zavezali oči, a u ruci bi svaki držao klopčicu sijena, pa kome bi prvomu prišla krava, koju su u tu svrhu odredili, i pojela mu iz ruke sijeno, taj je bio izabranik.

Ne bi bilo baš loše, da se taj običaj i kod nas uvede, jer isto sad, moguće bi krave bujale birale, nego naši zastupnici.

Sjećanje. Danas treba sjetiti na tlu strpljivosti, koj mnogi u toj rano buci još niti zamijetili nisu ili su ju pak probrzo zaboravili. Tako je to ljudstvo trpelo ubogih starih majka poginulih vojnika. Te uboge stare žene, kojima su sinovi pali na polju bora, nemoju smisliti kako toga, da su izgubile svoje najmilije, izmislile, svoje mada i svoje potporu u starost. One same prostru se i prošle, da se vječnim radom zaštite od bijede i nevolje, od bezbrojnih i glad, ali se i prošle, da poput drugih bijednih trpila od vrtloga do vrtloga se — si kome

pomoć. Uboge te majke poginulih ratnika u najvećoj mjeri zavrjeduju našu potporu, krv je njihovih sinova tekla za sve nas. Svi mi, koji još živimo, dugujemo za to njima hvalu, jer samo Bog zna, što bi nas bilo zadesilo, da nisu hrabri sinovi onih ubogih majka zaustavili neprijatelja. Za te najbjeđnije među bijednicima, za patnice majke poginulih vojnika pred više je mjeseci g. Eugen V. Feller u Zagrebu započeo sabiranje položivši dar od više tisuća kruna. Ta akcija g. Feller za uboge majke palih vojnika našla je odjeka daleko preko granica naše domovine; već je stigle razmjerno mnogo darova iz gradova i sela od pojedinih dobrih ljudi, velikih poduzeća i društava iz bližih i dalekih strana. Molimo sve čitače, da doprinesu novčane darove za tu zakladu; neka se nitko ne ogreši toj dužnosti srca svoga! Tho je već mnogo novčano darovao za druge zaklade, taj ne će osjetiti niti ono nekoliko kruna kruna za uboge majke poginulih vojnika! Tho nije do sada još ni u ojoj zgodni dobrotvorno djelovao, sada će učiniti najbolji početak! Novčani darovi neka se poštom doznačicom uprave na adresu:

„Zaklada za majke palih vojnika kod mjenjačnice hrv. eskomptne banke u Zagrebu, llica.

Bog naplatio svakome, tho daruje se tu plemenitu svrhu!

Godišnji sajam. Na godišnji sajam dne 29. pr. mj. (Veliki petak) dojerano je na sajam šte 768 komada rogatog blaga i 178 komada svinja. Prodano je od toga 164 kom. rogatog blaga i 36 kom. svinja.

Društvene vijesti.

Novi utemeljitelj vatrogasnoga društva. Vele uč. gosp. dr. Stjepan pl. Orešković ml. poslao je zapovjedništvu dobrotv. vatrogasnog društva 100 K pristupivši mu kao utemeljitelj. Ujedno je svoj novčani prilog popratio ovim pismom: Želeći što ljepši napredak i procvat našem humanom vatrogasnom društvu i obilan odziv na „djelatnu“ požarničku službu, to i ja pridonosim svojoj maleni oboli, nalime 100 K u vatrogasnu utemeljiteljnu zakladu.

Ugledali se i drugi naši općinari u ovaj lijepi primjer dra. Oreškovića koji je i tim svojim činom zasvjedočio svoj istinski lokalni patriotizam. Gledom na želju dra. O. za obilan odziv na „djelatnu“ službu moramo nazalost ističi, da je naš poziv ostao zasada glas onoga, što vapije u pustinji. . .

PROSVJETA.

„Ta zvijezda nam je istina“. U posljednjem svesku „Svete Cecilije“, što je velikim nareom uređuje ksenoiz Janke Berić, piše Fr. Jurčić iz Para i o gornjoj pjesmi, pa kaže među ostalim: „Ta svesda ta je istina“, sa koje piše naprave „Pavlinička pjesmarica“ iz god. 1884 spominje, da se do današnjega dana održavala među mornarima Hrvatima, pjesma se još ne čuje u Samoboru kod Zagreba (gl. M. Lang: Samobor, str. 738.), nego i u župi Paz kao božićna, to je god 1907. uvedena i u crkvu. Pise ističe, da te pjesme počeo narod na pobednost i oduševijava sa čemu starina i materijalna riječ.

Samoborci na književnom polju. „Ženski svijet“, donosi jednu pjesmu Josipa Milakovića, „Smilju“ pjesma istoga autora i pjesni izgovor. Garapa U

„Smilju“ izšla je jedna crtica („Mamias kanarilka“) i jedna pjesma od Bogumila Tonja. U „Vjernom drugu“. izšla je pjesma Petru Preradoviću (o stotoj godišnjici narodjenja.) od B. Tonja.

Protuletje kada nam dohaja . . .

Došlo je, mila dragomu Bogu i došlo je lepo i sunčeno, samo žalosno kajti još furt moramo kupovati pri provizaciji kuruzu i maštu.

Na vuzmenski ponedjeljak sem se zmišlaval kak je to negda bilo, gda smo si pri hleccu pili i vuzmensku šunkicu i kolaše jeli. A vada — ničesara ni.

Če mi koji mejaš mimo ide, to se samo spominjamo, koliko smo za težake plaćali i koliko je koji sopona skuhal i čez Breganu prepelal.

Prokleti sopona već sem ga sega spreklel. Moja je stara već čisto znorela od toga sopona. Saki dan se zezanjeju se susede i tu se onda pripoveda i kuha taj prokleti sopona. Samo furt misliju gde bi jeftinijega leja dobili, da bi onda s pune vode i malo leja cele kuhale i pune si žape s banjkami nametale.

— Jesi čula draga kuma, da ti je veda s vazerijunga bešta za sopona neg ova za zdenca.

— Je letina — veli druga — ali je još bolša kuharica ali pak rastalen sneg.

— Sic, vrag te nosi i mačku — zakriči moja stara — kaj se pleteš med negami, ti barem sopona ne potrebujš.

I takve razgovore ja čeli dan poslušem. Če bi se pak ja kaj vu razgovor zmožal, ide mi baš tak kak i mačku, kojega po sili kati zatiravaju.

Se je ponorelo za soponom. Če dojdem k šoktara, da mi pokrpa punčuhe, veli da nima cajta kajti mora kupovati loj za sopona. Šnajdera ni doma, prebel je k ciganem pitat če je gde kobila krepale, da bi leja debil. Ze Zagreba neki već vreću na pleči nosi i natri samo lej. I tak kam god dojdeš sigdi je samo loj i sopona i sopona i loj.

Već od vražega majetora ni mešti niš dobiti, kajti same za tojem bežija. Samo se mesari smejeju i toj ekupo prodavaju. Nani se priklaja, da buju od toga sopona i leja si suhi i čisti, samo mesari buju mastni postali.

Takvoga protuletja vu Samoboru još bilo ni, a nek nas Bog čuva, da bi još jeno takve došlo.

Svet se je čisto obrusil. Hile se kupuju, granti se prodavaju, vektirni se plaćaju a bajake se vu vajakuharica spravlja.

Vani pak smišće svoti, a lepo protuletje nastaje. Breakvice se po traju saecvale, silivice se po traju bežija, kistavice ni već švričaje, kocki ni popevaju, bukvice se sa zapolenile, a travica i rečica lepo dišju — samo Samobor po soponu smrel.

Protuletje, kada nam dohaja — —
Jurak Bašal.

VOZNI RED

iz Samobora kreću vlakovi i to:
6³⁰ ujutro,
12³⁰ poslije podne,
6³⁰ na večer.
iz Zagreba kreću vlakovi i to:
8³⁰ u jutro
2³⁰ poslije podne,
8³⁰ u večer.

Rendez-vous Samoboraca u
Zagrebu.

Svratište

k „bodačkom rogu“

Elegantna restauracija. Izvršna
kuhinja, dobro vino i pivo.

preporučuje svojim cijenjenim gostima

F Horvat svratištar.

Sredstvo proti zatvorenju,
tustilu i ulozima

STERNOV

moravsko gorko vrelo, blago i
sigurno djelujuće sredstvo, te prema
isporedujućoj analizi najbolje
gorka voda.

STERNOV pošta Sokolice kod Brna

Tko želi

dobro naučiti njemački jezik, pisati i govori-
ti neka se priavi kod g. Dočka!

Zahvala

Dne 13. o. m. izgubio sam na sajmištu
u Samoboru svotu od 2040 K koje je naša
Mica Kerin kećerica u brzog povjerenjka
straže te mi ih vratila. O im pucem izra-
zajem obitelji Kerin moja najtopliju hvalu
koja mi je moju izgubljenu imovinu vratila.
U Samoboru 13. travnja 1918.

Anton Grimšić
iz opć. Cerklje, Kranjska

Na glavnoj raspravi održavanoj dana
10. travnja 1918. kod kr. kot. suda u Samo-
boru, usjed kaznene pravice g. Bele Korn-
fena prot. g. Josipa Bedenka radi uvrede
pošćenja — dao je položit i ovlašteno privat-
nog tužitelja da može u Samoborskom istu
objelodaniti sljedeće:

Očitovanje.

Poluplani Josip Bedenko opozivam svoje
riječi, kojima sam bezrazložno napao g. Belu
Kornfena trgovca u Samoboru u njegovom
dućanu, nanosevši mu time uvrede, koje sada
želim, jer sam se naknadno uvjerio, da je
pouku mojih napada, a bio bez ikakvog te-
melja.

U Samoboru, dne 10. travnja 1918.
Josip Bedenko

strojno pletivo žice.

Vlasnik Šandor Hajoš.

Telefon br. 4-33. Zagreb. Jakića ulica 13
Izradba raznih ograda od žice, svakovrsnih
amerikanakih pruživih umetaka za krevete i
t. d. Isto se tako primaju popravci svih stro-
jeva te parnih kotlova.

Za solidnost posla jamčim.

Veliki izbor samoborskih razglednica

čestitke, ruže, djeca, ljubavne karte itd. Uspomene
na Samobor. Veliki izbor
kazaljica za bejzbol za djecu, kranjskih upo-
memara, tiskarica, mekštvenika, pisanog i ritačog
materijala, kaset papira itd.

Preporučuje najjeftinije

Tiskara i papirnica S. Šeka.
Trg Leopolda Salvatora broj 1.

Izvolite pregledati izloge.

Najveći izbor darova

za svaku zgodu!

IVAN HUBALEK

urari i
draguljar

SAMOBOR, glavni trg (kraj ljekarne).

Popravci obavljaju se brzo i točno.

Najbolji cigaretni papir sadašnjosti je

„GOLUB“

Jedini hrvatski proizvod

Zdraviju neškodljiv.

— Doblje se svuda. —

Prva hrv. tvornica cigaretnog papira
U ZAGREBU.

STAKLANA FRANZ, Zagreb, Jelačić trg 7.

Trgovina na malo i na veliko. — Telefon br. 22-42.

Krasne moderne čaše. Elegantne kristal garniture, najnoviji proizvod.

Prikladni darovi za svaku zgodu kao:

čaše i boce sa hrvatskim narodnim grbom i trobojkom. Majolika čuture u narodnom slogu.

Wippen figure iz glasovlinskih tvornica. Električne i petrol. svjetiljke i lampali.

Specijalne skladište za bakterioi. i vialne potrebštine.

Staklenke za odpremu dejetata u propisanim drvenim kutijama.